

La stână

Blacks

Într-o vale cam uitată de a cinstei hălägie
vântul de la miazănoapte se porni în pribegie
Ca s-aducă o schimbare și să prindă în ambrasă
noul trend de primăvară în a omenirii rassă.

Colo-n, valea fără nume, la o margine de râu
aerul avea în sânge ambient de osmanlâu.
Totul sta în adormire, vorba unui scriitor,
făr-a prinde vreo mișcare și-acel trend de viitor.

Satul, adormit din fire și sărac în vre-o izbândă
lâncezea sub iataganul unei epoci cam bolândă
Că nimic nu se schimbase de la ultima furtună
când a nourilor vrajă îi păru inopportună.

Însăși micul cel mai mare cocoțat pe al său tron
iubitor de animale, dar la caracter poltron,
se ferea de ceasul morții nu care cumva să vază
ploaia ce prin alte sate bogăția o dublează.

"- Că dacă a ei menire umple apa în fântâni
mulți dansa-vor printre picuri și se vor spăla pe mâini
Iar apoi, întreaga obște, dacă este prea curată,
nu va mai voi din fire să mai fie tulburată.

Oile emancipate nu vor mai dori deloc
să rămână veșnic mulse de al albului noroc.
Că vor face gălägie colo-n staule de stâni
și nu-și vor ceda din lapte umplând oale la stăpâni."

Astfel, se dădu decree declarând ploaia "non grata",
si că-n valea fără nume nu se va întoarce roata.
Că a Soarelui căldură care vine de la est
va arde sub lupa sortii orice vânt de manifest.

La o stână-n depărtare, colo-n satul decedat,
totul se-ncadra aidoma cu al obștei abcedat.
Se fălea acoperișul că a Soarelui căldură
îl usucă de păcate, întărindu-l în structură.

Iar a draniței armură, cu nimic în trebuință,
să nu cate colo-n Soare o schimbare-năzuință.
Că nimic nu îl doboară, aşa cum e construit,

POEZII ONLINE

și că nu există ploaie să-i rupă din lustruit.

Că deține prin decreee din interna îmbinare
piesele de rezistență ce-s imune la schimbare.
Sau că are prin structură doar bucăți de lemn sculptat
și stabilă-i fiecare, fix, în locul proiectat.

Dar când se fălea mai bine zise-o piesă mai bătrână:
" -Nouri negri se revârsă peste biata noastră stână!
Așa că, sunt nevoită să vă cer ca ajutor
un mic cui să-mi prind fixarea și să-mi fie servitor".

Că, din câte simt în oase, vine vântul de schimbare
înțelept ar fi din fire sa-ntăresc a mea fixare.
Să fiu pavăză întreagă la perdelele de ploaie
ce coboară neștiute și se-aruncă în șuvoaie.

- I-auzi colo ingerință,- se aude dintre căsuri
și se-arată-n prag ciobanul, împărat peste imașuri.
- Ce pretenții colosale tăi s-au năzuit în minte!
Nu cumva dorești și lacuri să îți fie noi veșminte?

Să îmi cheltuiesc avereia, cuiul vechi ca să ță-l schimb,
trebuie să-mi rup din faimă, și să-mi mistui al meu nimb.
Ai noroc că ești cuminte și că în acoperiș
de vreo 20 de toamne stai la vijelii pieziș.

Că de nu, cu a ta vrere, prin interna-ță isterie
de a-mi cere să-ță schimb cuiul și să umblu-n visterie
Ai fi fost căzut din drepturi și, mai sigur, lemn de foc
că să-mi înțețesc căldura ce mi-i dată de soroc.

Cum te crezi de trebuință și tot dai mereu din clanță,
Au nu vezi că alte piese sunt de mare importanță?
Iată, ia exemplu, a burlanului menire
ce a ploilor avere mi-o adună cu iubire!

Așa că..., să taci, acolo, unde lumea te-a fixat!
Să rămâi acea bucată dintr-un lemn de ploi pătat!
Și să nu mai vii cu cereri ce-mi provoacă aritmii
să îmi ceri să-ță cumpăr cuie, prilej de septicemii.

Stă bucatea de șindrilă fără de nicio ranchiuină.
și privește lung în zare cum furtuna se adună.
Mai apoi, sub vântul sortii se desprinde-mintenaș
lăsând ploaia să pătrundă până-n inima de casă.

După-un timp văzu ciobanul, când la piață se porni,

POEZII ONLINE

---

că din cașul de legendă mucegaiul se ivi.
Stă țintit în a sa bâtă și gândind spre viitor:
- Lasă că ajung acasă și oi fi neierător!

Voi schimba acele scânduri ce stau drept acoperiș
și-mi voi face adăpostul din paie de seceriș!
Că sunt singur pe la stână cu statut de arhitect
și-o schimba tot coperișul care astăzi e defect!

Timpul deapănă magia fiecărui strop de ploaie
și aruncă peste lume a schimbărilor puhoiae
Paiele îvolburate se ridică pe furii
iar ciobanul își privește stâna fără coperiș.

- "Bine ar fi fost acuma a șindrilelor armată
să mă apere de hoarda ăstei ploi neprogramată!
Văd a stânei temelie cum se-afundă în pământ,
iar din tot ce-a fost odată va rămâne doar mormânt.

Că decizia absurdă de-a nu cumpăra un cui
îmi aduse naufragiul într-un timp al nimănuia
Și din ce am fost odată, prim-cioban și arhitect
am rămas căzut în viață să-mi deplâng al meu traiect.

Poate ar fi fost mai bine să-nțeleg c-a mea avere
e acoperișul care mă ferea de-o grea cădere.
Că la fiece șindrilă de un cui aş fi schimbat
aş fi fost de-a ploii forță și de vânturi apărat.

Așa că, bagă de seamă, cel ce ai aflat de mine
că alegerea în viață doar nouă ne aparține,
Că, de ținem la avere și la propria persoană,
să fim pregătiți în toate să-nfruntăm a vieții toană.

Că din adieri de soartă se pot naște uragane
ce ne pot distrugă crezuri ce au fost megalomane.
Și că soarta ne coboară unde locul ni e dat
de-încercăm să mutăm gardul, să mărim al nostru hat."